YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

1 päivänä helmikuuta 2007 *

Asiassa C-266/05 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 24.6.2005,

Jose Maria Sison, kotipaikka Utrecht (Alankomaat), edustajanaan avocat J. Fermon,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Bauer ja E. Finnegan,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit J. N. Cunha Rodrigues, K. Schiemann (esittelevä tuomari), M. Ilešič ja E. Levits,

julkisasiamies: L. A. Geelhoed,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 22.6.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Sison vaatii muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-110/03, T-150/03 ja T-405/03, Sison vastaan neuvosto, 26.4.2005 antaman tuomion (Kok. 2005, s. II-1429; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi hänen kanteensa, joilla vaadittiin kumoamaan kolme Euroopan unionin neuvoston päätöstä, jotka on tehty 21.1.2003, 27.2.2003 ja 2.10.2003 ja joilla on evätty oikeus tutustua tiettyihin asiakirjoihin (jäljempänä ensimmäinen epäävä päätös, toinen epäävä päätös ja kolmas epäävä päätös sekä yhdessä epäävät päätökset).

Asiaa koskevat oikeussäännöt ja tosiseikat

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL L 145, s. 43) kolmannessa, neljännessä, yhdeksännessä ja yhdennessätoista perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"3) – – Tässä asetuksessa kootaan yhteen toimielinten jo aiemmin tekemät aloitteet, joiden tarkoituksena on ollut parantaa päätöksentekomenettelyjen avoimuutta.

4) Tämän asetuksen tarkoituksena on antaa yleisön oikeudelle tutustua asiakirjoihin mahdollisimman täysimääräinen vaikutus ja määritellä sitä koskevat yleiset periaatteet ja rajoitukset EY:n perustamissopimuksen 255 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

– –

9) Joihinkin asiakirjoihin olisi niiden erittäin arkaluonteisen sisällön vuoksi sovellettava erityismenettelyä. – –

– –

11) Toimielinten kaikkien asiakirjojen olisi pääsääntöisesti oltava yleisön tutustuttavissa. Tiettyjä yleisiä ja yksityisiä etuja on kuitenkin suojattava poikkeussäännöksin. – –"

3 Mainitun asetuksen 1 artiklan a alakohdassa säädetään, että asetuksen tarkoituksena on "määritellä ne julkiseen tai yksityiseen etuun perustuvat periaatteet, edellytykset ja rajoitukset, jotka koskevat EY:n perustamissopimuksen 255 artiklassa tarkoitettua oikeutta tutustua Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission – – asiakirjoihin, siten, että taataan mahdollisimman laaja oikeus tutustua asiakirjoihin".

4 Saman asetuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on "Asiakirjoihin tutustumiseen oikeutetut ja soveltamisala", säädetään seuraavaa:

"1. Jokaisella unionin kansalaisella sekä jokaisella luonnollisella henkilöllä, joka asuu jossain jäsenvaltiossa, sekä jokaisella oikeushenkilöllä, jolla on sääntömääräinen kotipaikka jossain jäsenvaltiossa, on oikeus tutustua toimielinten asiakirjoihin tässä asetuksessa määriteltyjen periaatteiden, edellytysten ja rajoitusten mukaisesti.

– –

5. Arkaluonteisiksi 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti luokiteltuihin asiakirjoihin sovelletaan kyseisen artiklan mukaista erityismenettelyä.

– –"

5 Asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklassa, jonka otsikkona on "Poikkeukset", säädetään seuraavaa:

"1. Toimielimet eivät anna tutustuttavaksi asiakirjaa, jonka sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi:

a) sellaisen yleisen edun suojaa, joka koskee:

– yleistä turvallisuutta;

– puolustusta ja sotilasasioita;

– kansainvälisiä suhteita;

– yhteisön tai jäsenvaltion finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa;

– –

2. Toimielimet kieltäytyvät antamasta tutustuttavaksi asiakirjaa, jonka sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi:

– tietyn luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön taloudellisten etujen, mukaan lukien teollis- ja tekijänoikeudet, suojaa;

– tuomioistuinkäsittelyn ja oikeudellisen neuvonannon suojaa;

– tarkastus-, tutkinta- ja tilintarkastustoimien tarkoitusten suojaa;

jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä ilmaisemista.

– –

4. Jos kyse on kolmannen asiakirjasta, toimielin kuulee tätä arvioidakseen, onko 1 tai 2 kohdassa säädettyä poikkeusta sovellettava, paitsi jos on selvää, että asiakirja on luovutettava tai sitä ei tule luovuttaa.

5. Jäsenvaltio voi pyytää toimielintä olemaan luovuttamatta kyseisestä jäsenvaltiosta peräisin olevaa asiakirjaa ilman jäsenvaltion etukäteen antamaa suostumusta.

6. Jos vain osaan pyydetystä asiakirjasta voidaan soveltaa poikkeusta, muut asiakirjan osat luovutetaan.

– –"

6 Mainitun asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Hakemus saada tutustua asiakirjoihin on esitettävä kirjallisesti – –. Hakijan ei tarvitse perustella hakemusta."

7 Saman asetuksen 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Arkaluonteisia ovat asiakirjat, jotka ovat peräisin toimielimistä tai niiden virastoista, jäsenvaltioista tai kolmansista maista tai kansainvälisistä järjestöistä ja joiden turvaluokitus on "TRÈS SECRET / TOP SECRET", "SECRET" tai "CONFIDENTIEL" kyseisen toimielimen niiden sääntöjen mukaisesti, joilla suojellaan Euroopan unionin tai sen yhden tai useamman jäsenvaltion olennaisia etuja 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetuilla aloilla, erityisesti yleisen turvallisuuden, puolustuksen ja sotilasasioiden osalta.

– –

3. Arkaluonteinen asiakirja kirjataan rekisteriin tai luovutetaan vain sen suostumuksella, jolta asiakirja on peräisin.

4. Toimielimen, joka päättää olla antamatta arkaluonteista asiakirjaa tutustuttavaksi, on perusteltava päätöksensä siten, että 4 artiklassa suojattuja etuja ei vahingoiteta.

– –"

8 Asetuksen N:o 1049/2001 11 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Asiakirjarekisterissä on oltava kustakin asiakirjasta viitenumero – – asiakirjan aihe ja/tai lyhyt kuvaus sen sisällöstä – –. Viittaukset on tehtävä tavalla, joka ei vahingoita 4 artiklassa tarkoitettujen etujen suojaa."

9 Mainitun asetuksen 12 artiklan, jonka otsikkona on "Asiakirjaan tutustuminen suoraan sähköisessä muodossa tai rekisteristä", 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Toimielimet asettavat asiakirjat suoraan yleisön saataville niin laajalti kuin se on mahdollista, joko sähköisessä muodossa tai rekisteristä kyseisen toimielimen sääntöjen mukaisesti.

2. Erityisesti lainsäädäntöasiakirjojen, toisin sanoen asiakirjojen, jotka on laadittu tai vastaanotettu sellaisten säädösten antamiseen liittyvien menettelyjen yhteydessä, jotka joko sitovat jäsenvaltioita tai ovat niissä sitovia, olisi oltava suoraan saatavilla, jollei 4 ja 9 artiklassa toisin säädetä."

Asian tausta

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt asian taustan valituksenalaisen tuomion 2–8 kohdassa seuraavasti:

"2 Euroopan unionin neuvosto teki 28.10.2002 päätöksen 2002/848/EY tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2002/460/EY kumoamisesta (EYVL L 295, s. 12). Kantaja on kyseisessä päätöksessä sisällytetty sellaisten henkilöiden luetteloon, joihin kohdistetaan mainitulla asetuksella käyttöön otettu varojen ja rahoituksen lähteiden jäädyttäminen (jäljempänä riidanalainen luettelo). Tätä luetteloa on päivitetty muun muassa 12.12.2002 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2002/974/EY (EYVL L 337, s. 85) ja 27.6.2003 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2003/480/EY (EUVL L 160, s. 81), joilla kumottiin edelliset päätökset ja luotiin uusi luettelo. Kantajan nimi on säilytetty luettelossa jokaisen muutoksen yhteydessä.

3 Kantaja pyysi asetuksen N:o 1049/2001 mukaisesti 11.12.2002 päivätyllä kirjeellä oikeutta tutustua asiakirjoihin, joiden perusteella neuvosto teki päätöksen 2002/848, ja ilmoitusta siitä, mitkä valtiot olivat toimittaneet tiettyjä asiakirjoja tältä osin. Kantaja pyysi 3.2.2003 päivätyllä kirjeellä oikeutta tutustua kaikkiin uusiin asiakirjoihin, joiden perusteella neuvosto teki päätöksen 2002/974, jolla kantaja säilytettiin riidanalaisessa luettelossa, ja ilmoitusta siitä, mitkä valtiot olivat toimittaneet tiettyjä asiakirjoja tältä osin. Kantaja pyysi 5.9.2003 päivätyllä kirjeellä erityisesti oikeutta tutustua pysyvien edustajien komitean (Coreper) pöytäkirjaan 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP, joka koskee päätöstä 2003/480, sekä kaikkiin asiakirjoihin, jotka neuvostolle on toimitettu ennen päätöksen 2003/480 tekemistä ja joissa perustellaan kantajan sisällyttämistä ja säilyttämistä riidanalaisessa luettelossa.

4 Neuvosto epäsi kantajalta kunkin mainitun pyynnön osalta osittaisenkin oikeuden tutustua asiakirjoihin [ensimmäisellä, toisella ja kolmannella epäävällä päätöksellä].

5 Ensimmäisen ja toisen epäävän päätöksen osalta neuvosto totesi, että ne tiedot, joiden perusteella se teki päätökset riidanalaisen luettelon luomisesta, sisältyivät Coreperin 23.10.2002 päivättyyn pöytäkirjaan (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) ja 4.12.2002 päivättyyn pöytäkirjaan (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51), jotka molemmat on luokiteltu luokituksella EU LUOTTAMUKSELLINEN.

6 Neuvosto epäsi oikeuden tutustua kyseisiin pöytäkirjoihin vedoten asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäiseen ja kolmanteen luetelmakohtaan. Neuvosto totesi yhtäältä, että [kyseisten pöytäkirjojen sisällön] ja jäsenvaltioiden terrorismin torjuntaan osallistuvien viranomaisten hallussa olevien tietojen ilmaiseminen mahdollistaisi sen, että sellaiset henkilöt, ryhmät ja yhteisöt, joita kyseiset tiedot koskevat, voisivat haitata kyseisten viranomaisten toimintaa, ja se vahingoittaisi näin ollen vakavasti yleistä turvallisuutta koskevaa yleistä etua. Neuvosto totesi toiseksi, että kyseisten tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi myös yleisen edun turvaamista kansainvälisten suhteiden osalta, koska terrorismin torjunnassa toteutetut toimet koskevat

myös kolmansia valtioita. Neuvosto epäsi oikeuden tutustua kyseisiin tietoihin edes osittain, minkä se perusteli sillä, että edellä mainitut poikkeukset koskevat niitä kokonaisuudessaan. Neuvosto kieltäytyi lisäksi ilmoittamasta, mitkä valtiot olivat toimittaneet asiaa koskevia tietoja, ja totesi, että kyseisten tietojen taustalla olevat viranomaiset ovat sen jälkeen, kun niiltä on tiedusteltu asiaa asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 3 kohdan mukaisesti, vastustaneet pyydettyjen tietojen ilmaisemista.

7 Kolmannen epäävän päätöksen osalta neuvosto totesi ensiksi, että kantajan pyyntö koski samaa asiakirjaa, johon häneltä oli evätty oikeus tutustua ensimmäisellä epäävällä päätöksellä. Neuvosto vahvisti ensimmäisen epäävän päätöksensä ja totesi lisäksi, että oikeus tutustua pöytäkirjaan 13 441/02 oli evättävä myös tuomioistuinkäsittelyyn liittyvän poikkeuksen perusteella (asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toinen luetelmakohta). Neuvosto myönsi tämän jälkeen, että se oli virheellisesti ilmoittanut, että pöytäkirja 11 311/03 oli päätöksen 2003/480 kannalta relevantti asiakirja. Neuvosto totesi tältä osin, ettei se ollut saanut muuta tietoa tai asiakirjaa, jonka perusteella päätös 2002/848 olisi kantajan osalta kumottava.

8 Kantaja nosti päätöstä 2002/974 koskevan kumoamiskanteen, joka rekisteröitiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa numerolla T-47/03."

Asian käsittelyn vaiheet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

11 Valittaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa peräkkäin kolme kannetta, joissa vaadittiin ensimmäisen epäävän päätöksen (asia T-110/03), toisen epäävän päätöksen (asia T-150/03) ja kolmannen epäävän päätöksen (T-405/03) kumoamista. Kyseiset kolme asiaa yhdistettiin.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kaikki edellä mainitut kanteet valituksenalaisella tuomiolla.

13 Kuten valituksenalaisen tuomion 26, 34 ja 35 kohdasta ilmenee, kanne asiassa T-405/03 yhtäältä jätettiin tutkimatta siltä osin kuin se koskee pöytäkirjaan 13441/02 tutustumista koskevan oikeuden epäämisen puhdasta vahvistamista ja toisaalta hylättiin perusteettomana siltä osin kuin se koskee muihin asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden epäämistä, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi tältä osin, että neuvosto oli näyttänyt toteen oikeudellisesti riittävällä tavalla, ettei tällaisia asiakirjoja ollut olemassa.

14 Kanne asiassa T-150/03 hylättiin perusteettomana, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli valituksenalaisen tuomion 38 kohdassa tullut siihen tulokseen, ettei kantajan pyytämiä asiakirjoja ollut olemassa.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi asian T-110/03 osalta valituksenalaisen tuomion 46 ja 47 kohdassa aluksi seuraavaa:

"46 Sen osalta, mikä on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valvontavallan ulottuvuus sen tutkiessa epäävän päätöksen laillisuutta, on huomattava, että [asiassa T-14/98,] Hautala vastaan neuvosto [19.7.1999] antamassaan tuomiossa [(Kok. 1999, s. II-2489] (71 kohta) ja [asiassa T-211/00,] Kuijer vastaan neuvosto [7.2.2002] antamassaan tuomiossa [(Kok. 2002, s. II-485] (53 kohta) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi laajan harkintavallan sellaisen epäävän päätöksen osalta, joka perustui – kuten osittain tässä asiassa – kansainvälisiin suhteisiin liittyvän yleisen edun turvaamiseen. – – Asiassa Kuijer vastaan neuvosto annetussa tuomiossa tällainen harkintavalta myönnettiin toimielimelle sellaisessa tapauksessa, että tämä perustelee asiakirjoihin tutustumista koskevan epäävän päätöksensä vedoten yleisen edun turvaamiseen ylipäätään. Näin ollen toimielimillä on laaja harkintavalta sellaisilla aloilla, jotka liittyvät asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyihin, yleisön oikeutta tutustua asiakirjoihin koskeviin pakottaviin poikkeuksiin.

47 Tästä seuraa, että valvonta, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin harjoittaa suhteessa toimielinten sellaisiin päätöksiin, joilla evätään oikeus tutustua asiakirjoihin asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyjen yleistä etua koskevien poikkeusten perusteella, rajoittuu sen tarkistamiseen, että menettelysääntöjä ja perusteluvelvollisuutta on noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (ks. vastaavasti – – asia Hautala v. neuvosto, valitusasteessa vahvistetun tuomion 71 ja 72 kohta ja – – asia Kuijer v. neuvosto, tuomion 53 kohta)."

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti kantaa kantajan kanneperusteeseen, jonka mukaan vaadittuihin asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden epääminen merkitsee oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan oikeuden rikkomista ja erityisesti Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun Euroopan ihmisoikeussopimuksen (jäljempänä ihmisoikeussopimus) 6 artiklan 3 kappaleessa määrättyjen takeiden rikkomista ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, ja totesi valituksenalaisen tuomion 50–55 kohdassa seuraavaa:

"50 Ensinnäkin on muistettava yhtäältä, että asetuksen N:o 1049/2001 2 artiklan 1 kohdan nojalla oikeus tutustua toimielinten asiakirjoihin on jokaisella unionin kansalaisella sekä jokaisella luonnollisella henkilöllä, joka asuu jossain jäsenvaltiossa, sekä jokaisella oikeushenkilöllä, jolla on sääntömääräinen kotipaikka jossain jäsenvaltiossa. Tästä ilmenee, että kyseisen asetuksen päämääränä on taata oikeus tutustua kaikkiin julkisiin asiakirjoihin eikä ainoastaan pyytäjän oikeutta tutustua itseään koskeviin asiakirjoihin.

51 Toisaalta niistä poikkeuksista, jotka koskevat oikeutta tutustua asiakirjoihin, säädetään asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa pakottavin sanamuodoin. Tästä seuraa, että jäsenvaltiot ovat velvollisia epäämään oikeuden tutustua näiden poikkeusten alaan kuuluviin asiakirjoihin silloin, kun esitetään näyttöä tällaisista olosuhteista (ks. vastaavasti asia T-105/95, WWF UK v. komissio, tuomio 5.3.1997, Kok. 1997, s. II-313, 58 kohta ja asia T-20/99, Denkavit Nederland v. komissio, tuomio 13.9.2000, Kok. 2000, s. II-3011, 39 kohta).

52 Näin ollen sellaista erityistä intressiä, johon oikeutta tutustua itseään koskeviin asiakirjoihin pyytävä henkilö saattaa vedota, ei voida ottaa huomioon sovellettaessa asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyjä pakottavia poikkeuksia.

53 Kantaja väittää pääasiallisesti, että neuvosto oli velvollinen antamaan hänelle oikeuden tutustua pyydettyihin asiakirjoihin, koska kyseiset asiakirjat olivat hänelle tarpeelliset, jotta hänen oikeutensa oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin olisi voitu taata asiassa T-47/03.

54 Koska neuvosto on ensimmäisessä epäävässä päätöksessä vedonnut asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyihin pakottaviin poikkeuksiin, sitä ei voida moittia siitä, ettei se ole ottanut huomioon kantajan mahdollista erityistä tarvetta saada käyttöönsä pyydettyjä asiakirjoja.

55 Näin ollen on todettava, että vaikka oletettaisiin, että kyseiset asiakirjat ovat tarpeen kantajan puolustuksen kannalta asiassa T-47/03 – joka kysymys kuuluu viimeksi mainitun asian tutkimisen alaan –, tällä seikalla ei ole merkitystä arvioitaessa ensimmäisen epäävän päätöksen pätevyyttä."

17 Hylätäkseen toisen kanneperusteen, johon kantaja vetosi ja jonka mukaan ensimmäisessä epäävässä päätöksessä ei ole noudatettu toimielimille EY 253 artiklan nojalla kuuluvaa perusteluvelvollisuutta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nojautui seuraaviin perusteluihin:

"60 Kun kyse on tietojensaantipyynnöstä ja kyseinen toimielin epää oikeuden tutustua asiakirjoihin, sen on kussakin tapauksessa osoitettava, että asiakirjat,

joihin tutustumista on pyydetty, kuuluvat tosiasiassa asetuksessa N:o 1049/2001 lueteltujen poikkeusten soveltamisalaan (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-174/98 P ja C-189/98 P, Alankomaat ja van der Wal v. komissio, tuomio 11.1.2000, Kok. 2000, s. I-1, 24 kohta). Voi kuitenkin olla mahdotonta osoittaa niitä syitä, jotka kunkin asiakirjan osalta tekevät siitä luottamuksellisen, ilmaisematta asiakirjan sisältöä ja näin ollen poistamatta poikkeukselta sen olennaista merkitystä (ks. vastaavasti – – asia WWF UK v. komissio, tuomion 65 kohta).

61 Tämän oikeuskäytännön mukaan sen toimielimen, joka on evännyt oikeuden tutustua asiakirjaan, on näin ollen esitettävä perustelut, joiden perusteella on mahdollista ymmärtää ja tarkistaa yhtäältä, että pyydetty asiakirja kuuluu todellakin sellaisen poikkeuksen alaan, johon on vedottu, ja toisaalta, että kyseiseen poikkeukseen liittyvä turvaamisen tarve on todellinen.

62 Pöytäkirjan 13441/02 osalta neuvosto on käsiteltävänä olevassa asiassa osoittanut selvästi ne poikkeukset, joihin epäävä päätös perustui, vetoamalla asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäiseen ja kolmanteen luetelmakohtaan. Se on selittänyt, millä tavalla kyseiset poikkeukset olivat relevantteja suhteessa asianomaisiin asiakirjoihin viittaamalla terrorismin torjuntaan ja kolmansien valtioiden osallisuuteen. Neuvosto on myös lisäksi selittänyt lyhyesti turvaamisen tarvetta, johon se on vedonnut. Yleisen turvallisuuden osalta se on näin ollen todennut, että kyseisten asiakirjojen toimittaminen antaisi niille henkilöille, joita kyseiset tiedot koskevat, mahdollisuuden vaikeuttaa julkisten viranomaisten toimintaa. Kansainvälisten suhteiden osalta neuvosto on suppeasti viitannut kolmansien valtioiden osallisuuteen terrorismin torjunnassa. Näiden perustelujen lyhyys on hyväksyttävissä, kun otetaan huomioon, että sellaisten lisätietojen mainitseminen, jotka viittaavat muun muassa tarkoitettujen asiakirjojen sisältöön, veisi niiltä poikkeuksilta, joihin on vedottu, niiden merkityksen.

63 Neuvosto on myös evännyt osittaisenkin oikeuden tutustua kyseisiin asiakirjoihin, ja tältä osin se on nimenomaisesti todennut yhtäältä, että se on tutkinut tätä

mahdollisuutta, ja toisaalta sen syyn, minkä vuoksi tämä mahdollisuus hylättiin, eli sen, että ne poikkeukset, joihin vedottiin, kattoivat kyseiset asiakirjat kokonaisuudessaan. Edellä esitetyistä syistä neuvosto ei voinut täsmällisesti yksilöidä kyseisiin asiakirjoihin sisältyviä tietoja ilman, että niiltä poikkeuksilta, joihin on vedottu, olisi viety niiden tarkoitus. Se, että kyseiset perustelut vaikuttavat kaavamaisilta, ei sellaisenaan merkitse perustelujen puutteellisuutta, koska se ei estä perustelujen ymmärtämistä ja tarkistamista.

64 Sen osalta, mitkä valtiot ovat toimittaneet asiaankuuluvia asiakirjoja, on todettava, että neuvosto on itse alkuperäisissä epäävissä päätöksissään ilmoittanut, että kolmansista valtioista peräisin olevia asiakirjoja oli olemassa. Neuvosto on yhtäältä osoittanut sen poikkeuksen, johon tältä osin on vedottu, eli asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 3 kohdan. Toisaalta se on esittänyt kaksi kyseistä poikkeusta koskevaa soveltamisperustetta. Neuvosto on ensinnäkin implisiittisesti mutta itsestään selvästi katsonut, että kyseiset asiakirjat olivat arkaluonteisia. Tämä seikka on ymmärrettävissä ja tarkistettavissa, kun otetaan huomioon sen asiayhteys, erityisesti se, että kyseisten asiakirjojen luokitus on EU LUOTTAMUKSELLINEN. Toisaalta neuvosto on todennut, että se on ollut yhteydessä asianomaisiin viranomaisiin ja ottanut toiminnassaan huomioon sen, että nämä ovat vastustaneet henkilöllisyytensä ilmaisemista.

65 Huolimatta siitä, että ensimmäisen epäävän päätöksen perustelut ovat suppeat (kaksi sivua), kantajalle on annettu täysimääräisesti mahdollisuus ymmärtää ne syyt, joiden perusteella häneltä on evätty oikeus tutustua kyseisiin asiakirjoihin, ja vastaavasti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle on annettu mahdollisuus harjoittaa valvontaansa. Neuvosto on näin ollen perustellut mainitut päätökset asianmukaisesti."

18 Kolmannessa kanneperusteessa, joka koski asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden loukkaamista, kantaja vetosi EU 1 artiklan toisen kohdan, EU 6 artiklan 1 kohdan, EY 255 artiklan ja asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 6 kohdan sekä 9 artiklan 3 kohdan rikkomiseen.

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti kantaa kyseisen kolmannen kanneperusteen ensimmäiseen osaan, jonka mukaan neuvosto on ensimmäistä epäävää päätöstä tehdessään samanaikaisesti jättänyt tutkimatta konkreettisesti sitä, oliko pyydettyjen tietojen ilmaiseminen omiaan vahingoittamaan yleistä etua, jättänyt tasapainottamatta omat intressinsä kantajan intressien kanssa ja loukannut periaatetta, jonka mukaan asiakirjoihin tutustumista koskevaan oikeuteen kohdistuvia poikkeuksia on tulkittava suppeasti, ja se totesi valituksenalaisen tuomion 71–82 kohdassa etenkin seuraavaa:

"71 Aluksi on muistettava, ettei neuvosto ollut asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyjen poikkeusten osalta velvollinen ottamaan huomioon kantajan erityistä intressiä saada käyttöönsä pyydetyt asiakirjat (ks. edellä 52 ja 54 kohta).

– –

74 Yleiseen turvallisuuteen liittyvän yleisen edun turvaamisen osalta on ensinnäkin – –

– –

77 – – hyväksyttävä, että terrorismin torjunnan tehokkuus edellyttää, että julkisten viranomaisten hallussa olevat tiedot, jotka koskevat terrorismista epäiltyjä henkilöitä tai yhteisöjä, pidetään salassa, jotta kyseiset tiedot säilyttäisivät merkityksensä ja mahdollistaisivat tehokkaan toiminnan. Pyydetyn asiakirjan toimittaminen yleisölle olisi näin ollen väistämättä vahingoittanut yleistä turvallisuutta koskevaa yleistä etua. Tältä osin ei voida hyväksyä kantajan

esittämää erottelua merkitykseltään strategisten tietojen ja häntä henkilökohtaisesti koskevien tietojen välillä. On nimittäin todettava, että kaikki henkilökohtaiset tiedot ilmaisisivat väistämättä tiettyjä terrorismin torjuntaan liittyviä strategisia seikkoja, kuten tietolähteet, kyseisten tietojen luonne tai terrorismista epäiltyihin henkilöihin kohdistuvan valvonnan aste.

78 Neuvosto ei näin ollen ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä, kun se on evännyt oikeuden tutustua pöytäkirjaan 13 441/02 yleiseen turvallisuuteen liittyvistä syistä.

79 Kansainvälisiin suhteisiin liittyvän yleisen edun turvaamisen osalta on toisaalta ilmeistä, että päätöksen 2002/848 ja asetuksen N:o 2580/2001 tarkoitus, eli terrorismin torjunta, on osa kansainvälistä toimintaa, joka on käynnistetty Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston 28.9.2001 antamalla päätöslauselmalla 1373 (2001). Valtioita kehotetaan yhteistyöhön tässä maailmanlaajuisessa toiminnassa. Pyydetty asiakirja sisältää hyvin todennäköisesti tai jopa väistämättä tähän yhteistyöhön liittyviä seikkoja. Tilanteesta riippumatta kantaja ei kuitenkaan ole kiistänyt sitä, että kolmannet valtiot ovat olleet osallisina päätöksen 2002/848 tekemisessä. Hän on päinvastoin pyytänyt, että hänelle ilmoitettaisiin, mitkä nämä valtiot ovat. Tästä seuraa, että pyydetty asiakirja kuuluu todellakin kansainvälisiä suhteita koskevan poikkeuksen alaan.

80 Tämä kansainvälinen yhteistyö terrorismin alalla edellyttää sitä, että valtiot voivat luottaa siihen, että niiden neuvostolle toimittamat tiedot pysyvät luottamuksellisina. Kun otetaan huomioon pyydetyn asiakirjan luonne, neuvosto on näin ollen voinut perustellusti katsoa, että kyseisen asiakirjan paljastaminen voisi vaarantaa Euroopan unionin aseman terrorismin torjuntaa koskevassa kansainvälisessä yhteistyössä.

81 Tältä osin kantajan väite siitä, että pelkästään sillä, että kolmannet valtiot ovat osallisina toimielinten toiminnassa, ei voida perustella kyseisen poikkeuksen soveltamista, on hylättävä edellä esitetyistä syistä. Toisin kuin kyseisessä väitteessä oletetaan, yhteistyö kolmansien valtioiden kanssa nimittäin toteutetaan tältä osin erityisen arkaluonteisessa asiayhteydessä, eli terrorismin torjunnassa, millä voidaan perustella tämän yhteistyön salassa pitäminen. Kun päätöstä tarkastellaan kokonaisuutena, voidaan lisäksi todeta, että siitä ilmenee, että asianomaiset ovat jopa kieltäneet sen ilmoittamisen, mistä valtioista on kyse.

82 Tästä seuraa, ettei neuvosto ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että pyydetyn asiakirjan paljastaminen oli omiaan vahingoittamaan kansainvälisiä suhteita koskevaa yleistä etua."

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti kantaa kolmannen kanneperusteen kolmanteen osaan, jonka mukaan "asiakirjojen laatijaa koskevan säännön" suppea tulkinta merkitsee sitä, että neuvosto ilmoittaa, mitkä valtiot ovat toimittaneet päätöstä 2002/848 koskevia asiakirjoja, sekä näiden asiakirjojen täsmällisen luonteen, jotta kantajalla olisi mahdollisuus esittää niiden laatijoille niitä koskeva tietojensaantipyyntö, ja se totesi valituksenalaisen tuomion 91–99 kohdassa seuraavaa:

"91 Aluksi on todettava, että kantajan väitteet perustuvat pääasiallisesti sellaiseen oikeuskäytäntöön, joka edeltää yleisön oikeutta tutustua neuvoston ja komission asiakirjoihin koskevia 6.12.1993 hyväksyttyjä käytännesääntöjä (EYVL L 340, s. 41; jäljempänä käytännesäännöt), jotka on pantu täytäntöön yleisön oikeudesta tutustua neuvoston asiakirjoihin 20 päivänä joulukuuta 1993 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/731/EY (EYVL L 340, s. 43) ja yleisön oikeudesta saada tietoja komission asiakirjoista 8 päivänä helmikuuta 1994 tehdyllä komission päätöksellä 94/90/EHTY, EY, Euratom (EYVL L 46, s. 58).

92 Kyseisissä käytännesäännöissä todetaan, että silloin kun toimielimen hallussa olevan asiakirjan on laatinut kolmas taho, pyyntö tutustua kyseiseen asiakirjaan on ohjattava suoraan kyseiselle taholle. Yhteisöjen tuomioistuin on päätellyt tämän perusteella, että komission on ilmoitettava tietoja pyytäneelle tekijän henkilöllisyys, jotta se voi kääntyä suoraan tämän puoleen ([asia C-41/00 P] Interporc v. komissio, [tuomio 6.3.2003 (Kok. 2003, s. I-2125] 49 kohta).

93 Asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 4 ja 5 kohdan nojalla kyseisen toimielimen on sitä vastoin itse tiedusteltava asiaa kolmannelta osapuolelta, jos tämä on asiakirjan laatija, paitsi silloin, kun tietojensaantipyyntöä koskeva myönteinen tai kielteinen vastaus on itsestään selvä. Jos kyse on jäsenvaltioista, nämä voivat vaatia, että niiltä pyydetään suostumus.

94 Asiakirjan laatijaa koskeva sääntö, sellaisena kuin se ilmeni käytännesäännöissä, on näin ollen kokenut perusteellisen muutoksen asetuksessa N:o 1049/2001. Tästä seuraa, että sillä, kuka asiakirjan on laatinut, on huomattavasti vähäisempi merkitys kuin edellisessä järjestelmässä.

95 Arkaluonteisten asiakirjojen osalta asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 3 kohdassa säädetään lisäksi, että kyseiset asiakirjat kirjataan rekisteriin tai luovutetaan vain sen suostumuksella, jolta asiakirja on peräisin. Näin ollen on todettava, että arkaluonteisiin asiakirjoihin sovelletaan poikkeusjärjestelmää, jonka tarkoituksena on selvästi taata niiden sisällön tai jopa olemassaolon salassa pitäminen.

96 Neuvosto ei näin ollen ollut velvollinen paljastamaan kyseisiä asiakirjoja, jotka valtiot ovat laatineet ja jotka koskevat päätöksen 2002/848 tekemistä, mukaan lukien sitä, ketkä kyseiset asiakirjat ovat laatineet, koska ensinnäkin kyseiset asiakirjat ovat arkaluonteisia asiakirjoja ja toiseksi valtiot, jotka ovat laatineet ne, ovat vastustaneet niiden julkistamista.

97 On todettava, että kantaja ei riitauta oikeudellista perustaa, johon neuvosto on vedonnut, eli asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 3 kohtaa, mikä merkitsee sitä, että asianomaisia asiakirjoja on pidettävä arkaluonteisina, eikä sitä, että neuvosto on saanut asianomaiset asiakirjat laatineilta valtioilta kielteiset lausunnot.

98 Lisäksi on vielä huomautettava, ettei voi olla epäilystä siitä, että kyseiset asiakirjat ovat arkaluonteisia asiakirjoja. – – Kun otetaan huomioon toimielimen ilmoituksiin liittyvä laillisuusolettama, on sitä paitsi todettava, ettei kantaja ole esittänyt mitään viitteitä siitä, että neuvoston ilmoitus, jonka mukaan se oli saanut asianomaisilta valtioilta kielteisen lausunnon, oli virheellinen.

99 Neuvosto on näin ollen perustellusti kieltäytynyt paljastamasta kyseisiä asiakirjoja ja niiden laatijoita."

Valitus

21 Valituksessaan, jonka tueksi valittaja vetoaa viiteen valitusperusteeseen, valittaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion ja ratkaisemaan tämän jälkeen itse riidan hyväksymällä ne hänen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämänsä vaatimukset, jotka koskevat epäävien päätösten kumoamista. Valittaja vaatii myös, että neuvosto velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

22 Neuvosto vaatii, että valitus hylätään ja valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus siltä osin kuin se koskee asioita T-150/03 ja T-405/03

23 Aluksi on muistutettava siitä, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 225 artiklasta, yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (asia C-131/03 P, Reynolds Tobacco ym. v. komissio, tuomio 12.9.2006, Kok. 2006, s. I-7795, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Tässä tapauksessa, vaikka valittaja vaatii valituskirjelmässään valituksenalaisen tuomion kumoamista siltä osin kuin siinä ratkaistaan asiat T-110/03, T-150/03 ja T-405/03, on todettava, että valituksen tueksi esitetyt viisi valitusperustetta koskevat yksinomaan niitä perusteluja, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tukeutunut hylätäkseen kanteen asiassa T-110/03. Mainituissa valitusperusteissa ei sitä vastoin arvostella mitenkään niitä perusteluja, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt hylätäkseen kanteet asioissa T-150/03 ja T-405/03.

25 Valitus on näin ollen jätettävä tutkimatta siinä määrin kuin siinä vaaditaan valituksenalaisten tuomion kumoamista siltä osin kuin sillä hylättiin kanteet asioissa T-150/03 ja T-405/03.

Valitus siltä osin kuin se koskee asiaa T-110/03

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee EY 220, EY 225 ja EY 230 artiklan rikkomista sekä puolustautumisoikeuksien, oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan oikeuden ja tehokkaan oikeussuojan loukkaamista

– Valittajan lausumat

26 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 46 ja 47 kohdassa, että neuvostolla on rajoittamaton harkintavalta evätä oikeus tutustua asiakirjoihin asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyjen yleisen edun turvaamista koskevien poikkeusten perusteella ja että tällaista harkintavaltaa koskeva tuomioistuinvalvonta kohdistuu ainoastaan siihen, että menettelyä ja perusteluvelvollisuutta koskevia sääntöjä on noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aiheettomasti rajoittanut sille EY 230 artiklan perusteella kuuluvan täysimääräisen laillisuusvalvonnan ulottuvuutta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 67 artiklan 3 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle annetaan lisäksi oikeus perustaa valvontansa sen asiakirjan sisältöön, jota ei ole annettu tutustuttavaksi, mikä myös tukee valittajan mukaan sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on valvottava täysimääräisesti niiden toimielinten päätösten laillisuutta, jotka koskevat yleisön oikeutta tutustua toimielinten asiakirjoihin.

27 Valittaja väittää toissijaisesti, että tällainen täysimääräinen laillisuusvalvonta on perusteltavissa ainakin esillä olevan asian, joka eroaa seuraavilta kolmelta osin edellä mainitusta asiasta Hautala vastaan neuvosto, johon valituksenalaisen tuomion 46 ja 47 kohdassa viitataan, erityispiirteiden nojalla. Ensinnäkin pyydetyt asiakirjat ja ensimmäinen epäävä päätös kuuluvat kokonaan EY:n perustamissopimuksen soveltamisalaan eivätkä EU-sopimuksen V osastossa määritetyn yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan alaan. Toiseksi mainittuja asiakirjoja ei ole tarkoitettu sisäiseen

käyttöön, vaan niitä hyödynnetään lainsäädäntöprosessissa, ja niihin on näin ollen voitava tutustua laajemmin. Kolmanneksi valittajalla on perusteltu intressi saada oikeus tutustua mainittuihin asiakirjoihin, jotka koskevat häntä itseään ja joiden johdosta hänet on otettu riidanalaiseen luetteloon.

28 Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa viimeksi mainituilta osin, että sellaista erityistä intressiä, johon oikeutta tutustua itseään koskeviin asiakirjoihin pyytävä henkilö saattaa vedota, ei voida ottaa huomioon sovellettaessa asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyjä pakottavia poikkeuksia, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt kaksi oikeudellista virhettä.

29 Yhtäältä se ei ole harjoittanut valvontaansa siihen ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 3 kappaleen a kohdassa vahvistettuun yleiseen periaatteeseen nähden, jonka mukaan "jokaisella rikoksesta syytetyllä on – – oikeus saada viipymättä yksityiskohtainen tieto häneen kohdistettujen syytteiden sisällöstä ja perusteista – –", vaikka valittaja kuului tällaisen määräyksen soveltamisalaan siitä syystä, että hänet oli merkitty riidanalaiseen luetteloon. Toisaalta, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ottanut huomioon valittajan erityistä intressiä, se rikkoi sääntöä, jonka mukaan päätös toimielinten asiakirjoihin tutustumista koskevasta pyynnöstä on tehtävä kunkin yksittäistapauksen olosuhteiden tutkinnan päätteeksi.

30 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tutkinut ensimmäisen epäävän päätöksen laillisuutta ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 3 kappaleen a kohdassa vahvistettuun periaatteeseen nähden eikä se ole vastannut hänen tältä osin esittämiinsä väitteisiin, se on loukannut puolustautumisoikeuksia ja sitä yleistä periaatetta, jolla taataan oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin.

31 Ensimmäisen valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja väittää, että koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rajoittanut laillisuusvalvonnan ulottuvuutta ja jättänyt hyväksymättä väitteen, joka koski mainitussa 6 artiklan 3 kappaleen a kohdassa vahvistetun periaatteen loukkaamista, se on lisäksi loukannut oikeutta tehokkaaseen oikeussuojakeinoon, joka valittajalla on ihmisoikeussopimuksen 13 artiklan perusteella.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

32 Siltä osin kuin on kyse ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisestä osasta, yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että yhteisöjen tuomioistuimille EY 230 artiklan perusteella kuuluvan laillisuusvalvonnan ulottuvuus voi vaihdella aloittain.

33 Suhteellisuusperiaatteen noudattamista koskevan tuomioistuinvalvonnan osalta yhteisöjen tuomioistuin on siten todennut, että yhteisön lainsäätäjällä on katsottava olevan laaja harkintavalta aloilla, jolla siltä edellytetään poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten valintojen tekemistä ja joilla sen on suoritettava monitahoisia arviointeja. Se on päätellyt tämän perusteella, että näihin aloihin kuuluva toimenpide voidaan katsoa lainvastaiseksi ainoastaan, jos kyseinen toimenpide on ilmeisen soveltumaton toimivaltaisen toimielimen tavoittelemien päämäärien saavuttamiseen (ks. mm. asia C-344/04, IATA ja ELFAA, tuomio 10.1.2006, Kok. 2006, s. I-403, 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Toisin kuin valittaja väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut perustellusti esiin tuodun oikeuskäytännön mukaisesti valituksenalaisen tuomion 46 kohdassa sellaisen neuvoston päätöksen laillisuutta koskevan tuomioistuinvalvonnan laajuuden osalta, jolla evätään yleisön oikeus tutustua asiakirjaan jonkin asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetyn yleistä etua koskevan poikkeuksen perusteella, että neuvostolla on katsottava olevan laaja harkintavalta päätettäessä siitä, voiko sellaisten asiakirjojen sisältämien tietojen ilmaiseminen, jotka kuuluvat mainittujen poikkeusten kattamiin aloihin, vahingoittaa yleistä etua. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 47 kohdassa samalla tavalla perustellusti, että yhteisöjen tuomioistuimien suhteessa tällaiseen päätökseen harjoittaman laillisuusvalvonnan on näin ollen kohdistuttava ainoastaan siihen, että menettelyä ja perusteluvelvollisuutta koskevia sääntöjä on noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin.

35 Ensinnäkin on myönnettävä, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa turvattujen etujen erityisen herkkä ja olennainen luonne ja se, että toimielin on mainitun säännöksen mukaan velvollinen olemaan antamatta tutustuttavaksi asiakirjaa, jonka sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi näitä etuja, johtaa siihen, että päätös, joka toimielimen on siten tehtävä, on monitahoinen ja arkaluonteinen ja edellyttää aivan erityistä huolellisuutta. Tällainen päätös vaatii näin ollen harkintavaltaa.

36 Toiseksi on korostettava, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa esitetyt arviointiperusteet ovat hyvin yleisiä, koska asiakirjaan tutustumista koskeva oikeus on näet evättävä silloin kun – kuten kyseisen säännöksen sanamuodosta ilmenee – kyseisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen "vahingoittaisi" sellaisen "yleisen edun" suojaa, joka koskee muun muassa "yleistä turvallisuutta" tai "kansainvälisiä suhteita".

37 Tältä osin mainitun asetuksen antamista edeltäneiden asiakirjojen tutkinnasta ilmenee, että useita sellaisia ehdotuksia, joilla pyrittiin tarkentamaan enemmän niiden yleistä etua koskevien poikkeusten soveltamisalaa, joihin kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa viitataan, ja joilla olisi epäilemättä voitu lisätä vastaavalla tavalla tuomioistuinvalvonnan mahdollisuuksia toimielimen tekemän arvioinnin osalta, ei ole hyväksytty.

38 Näin on siten muun muassa sen tarkennuksen osalta, joka sisältyi 27.6.2000 annettuun ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi yleisön oikeudesta saada tietoja Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjoista (EYVL C 177 E, s. 70) ja jonka mukaan näitä poikkeuksia oli tarkoitus soveltaa ainoastaan silloin, kun mainittuja etuja voitaisiin "merkittävästi vahingoittaa". Näin on myös edellä mainittua ehdotusta koskevan 30. muutoksen osalta, joka sisältyy lainsäädäntöä koskevaan ehdotukseen, joka on Euroopan parlamentin kansalaisvapauksista sekä oikeus- ja sisäasioista vastaavan valiokunnan kertomuksessa (A5-0318/2000), ja jossa ehdotettiin muotoiltavaksi 4 artikla uudelleen siten, että

asiakirjaa ei anneta tutustuttavaksi silloin, kun asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen voisi "tuntuvasti" vaarantaa yleisen turvallisuuden tai "elintärkeän edun" unionin kansainvälisissä suhteissa.

39 Kolmanneksi, ja kuten neuvosto on perustellusti väittänyt, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 67 artiklan 3 kohdalla ei voida kyseenalaistaa valituksenalaisen tuomion 46 ja 47 kohdassa esitettyjen periaatteiden perusteltavuutta. Kyseisen määräyksen, joka on mainitun työjärjestyksen II osaston 3 luvun 2 jaksossa, jossa on kyse asian selvittämistoimista, kolmannessa alakohdassa näet vain määrätään, että "jos jokin yhteisön toimielin on evännyt oikeuden tutustua tiettyyn asiakirjaan ja kyseinen asiakirja esitetään yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa epäämisen laillisuutta koskevan kanteen yhteydessä, tätä asiakirjaa ei tässä vaiheessa anneta tiedoksi asianosaisille". Tällaisen määräyksen tarkoituksena on ennen kaikkea säilyttää sellaisen päätöksen vaikutukset, jolla toimielin on jättänyt antamatta tiedoksi tietyn asiakirjan, niin kauan kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut kantaa asiakysymykseen, koska tällainen tiedoksi antamatta jättäminen on nimenomaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireille saatetun oikeudenkäyntiasian kohteena. Mainitulla menettelymääräyksellä – vaikka se osoittaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi tarvittaessa joutua ottamaan huomioon asiakirjan, johon yleisölle ei ole annettu oikeutta tutustua – ei sitä vastoin voi olla minkäänlaista merkitystä yhteisön tuomioistuimille EY:n perustamissopimuksen nojalla kuuluvan tuomioistuinvalvonnan ulottuvuuden rajoittamiseksi.

40 Neljänneksi siltä osin kuin on kyse siitä valittajan toissijaisesta väitteestä, joka koskee esillä olevan asian väitettyjä erityispiirteitä, sellaisina kuin ne on lueteltu tämän tuomion 27 kohdassa, on todettava, ettei myöskään niillä voi olla minkäänlaista vaikutusta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle tässä tapauksessa kuuluvan tuomioistuinvalvonnan ulottuvuuteen.

41 Siltä osin kuin ensinnäkin on kyse valittajan väitteestä, jonka mukaan pyydetyt asiakirjat ovat tässä tapauksessa myötävaikuttaneet lainsäädännöllisen toimen toteuttamiseen, riittää, kun todetaan, että vaikka tällaisen väitteen oletettaisiin pitävän paikkansa, sillä ei voi olla vaikutusta kysymykseen siitä, voiko mainittujen asiakirjojen sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaa asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa suojattuja etuja, eikä siitä, onko

pyyntö saada tutustua tällaisiin asiakirjoihin evättävä. Tältä osin on etenkin korostettava, että vaikka mainitun asetuksen 12 artiklan 2 kohdassa säädetään, että asiakirjojen, jotka on laadittu tai vastaanotettu sellaisten säädösten antamiseen liittyvien menettelyjen yhteydessä, jotka joko sitovat jäsenvaltioita tai ovat niissä sitovia, olisi oltava suoraan saatavilla, siinä todetaan lisäksi kuitenkin, että näin on ainoastaan, jollei tämän saman asetuksen 4 ja 9 artiklassa toisin säädetä.

42 Siltä osin kuin toiseksi on kyse väitteestä, jonka valittaja uskoo voivansa esittää sen perusteella, että pyydetyt asiakirjat ja ensimmäinen epäävä päätös kuuluvat kokonaisuudessaan EY:n perustamissopimuksen alaan eivätkä yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan alaan, riittää, kun todetaan, että tällaista seikkaa ei ole näytetty toteen esillä olevassa tapauksessa. Kuten neuvosto on korostanut, päätös 2002/848, jolla valittajan nimi otettiin riidanalaiseen luetteloon, liittyy näet läheisesti erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi hyväksytyn yhteisen kannan 2001/931/YUTP ajantasaistamisesta ja yhteisen kannan 2002/462/YUTP kumoamisesta 28.10.2002 hyväksyttyyn neuvoston yhteiseen kantaan 2002/462/YUTP (EYVL L 295, s. 1).

43 Kolmanneksi sen erityisen intressin osalta, joka valittajalla väitetään olleen saada tietoonsa asiakirjat, joihin oikeutta saada tutustua oli pyydetty, on korostettava, että kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 50 kohdassa perustellusti huomauttanut, asetuksen N:o 1049/2001 tarkoituksena on antaa yleisölle yleisesti oikeus tutustua toimielinten asiakirjoihin eikä laatia sääntöjä, joilla pyritään suojaamaan sellaista erityistä intressiä, joka tietyillä henkilöillä voisi olla saada tutustua johonkin näistä asiakirjoista.

44 Tämä ilmenee etenkin mainitun asetuksen 2 artiklan 1 kohdasta, 6 artiklan 1 kohdasta ja 12 artiklan 1 kohdasta sekä kyseisen asetuksen otsakkeesta sekä neljännestä ja yhdennestätoista perustelukappaleesta. Näistä säännöksistä ensimmäisellä taataan näet erotuksetta jokaiselle unionin kansalaiselle sekä jokaiselle luonnolliselle henkilölle, joka asuu jossain jäsenvaltiossa, sekä jokaiselle oikeushenkilölle, jolla on sääntömääräinen kotipaikka jossain jäsenvaltiossa, oikeus tutustua asiakirjoihin, ja toisella säännöksellä tarkennetaan tältä osin, että hakijan

ei tarvitse perustella hakemustaan. Asetuksen 12 artiklan 1 kohdassa säädetään, että toimielimet asettavat asiakirjat "suoraan" yleisön saataville niin laajalti kuin se on mahdollista, joko sähköisessä muodossa tai rekisteristä. Asetuksen N:o 1049/2001 otsakkeessa sekä sen neljännessä ja yhdennessätoista perustelukappaleessa korostetaan myös, että kyseisen asetuksen tarkoituksena on saattaa toimielinten asiakirjat "yleisön" tutustuttaviksi.

45 Asetuksen N:o 1049/2001 antamisen perustana olevien asiakirjojen tarkastelusta ilmenee lisäksi, että mahdollisuutta laajentaa kyseisen asetuksen kohdetta säätämällä sellaisten tiettyjen erityisten intressien huomioon ottamisesta, joihin jokin henkilö voisi vedota saadakseen mahdollisuuden tutustua tiettyyn asiakirjaan, on tutkittu. Tämän vuoksi etenkin Euroopan parlamentin kansalaisvapauksista sekä oikeus- ja sisäasioista vastaavan valiokunnan kertomukseen sisältyvässä lainsäädäntöä koskevassa ehdotuksessa olevassa 31. muutoksessa ehdotettiin lisättäväksi tämän tuomion 38 kohdassa mainittuun komission ehdotukseen uusi 4 artiklan 1 a kohta, jonka mukaan "kun toimielin tutkii, onko asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen yleisön edun mukaista, se ottaa myös huomioon edun, johon vetoomuksen esittäjä, kantelija tai muu henkilö, jolla on oikeus, intressi tai velvoite asiassa, vetoaa." Samoin samassa kertomuksessa olevassa Euroopan parlamentin vetoomusvaliokunnan esittämässä lausunnossa ehdotetulla muutoksella oli tarkoitus lisätä mainitun komission ehdotuksen 1 artiklaan yksi kohta sen tarkentamiseksi, että "myös vetoomuksen esittäjällä, kantelijalla tai muulla luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä, jonka oikeuksista, eduista tai velvoitteista asiassa (osassa tätä asiaa) on kyse, on oikeus saada tutustua asiakirjaan, joka ei ole yleisön saatavilla mutta jolla voi olla vaikutusta asian tutkintaan, sellaisena kuin siitä säädetään tässä asetuksessa ja toimielinten antamissa säännöksissä". Tältä osin on kuitenkin todettava, ettei yhtäkään näin laadituista ehdotuksista ole otettu asetuksen N:o 1049/2001 säännöksiin.

46 Lisäksi kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan sanamuodosta ilmenee, että kyseisessä säännöksessä tarkoitettujen tutustumisoikeutta koskevien poikkeuksien osalta toimielin on velvollinen epäämään oikeuden silloin, kun asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen yleisölle voi vahingoittaa mainitulla säännöksellä suojattuja etuja, eikä tällaisessa tapauksessa, toisin kuin mitä muun muassa saman artiklan 2 kohdassa säädetään, ole tarvetta vertailla mainittujen etujen suojaamiseen liittyviä vaatimuksia ja muista eduista seuraavia vaatimuksia.

47 Edellä esitetyistä seikoista seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut perustellusti valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa, että toimielin, jonka on otettava kantaa siihen, vahingoittaako asiakirjojen sisältämien tietojen ilmaiseminen yleisölle asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa suojattuja etuja, ja evättävä tällaisessa tapauksessa pyydetty oikeus saada ne tutustuttavaksi, ei voi ottaa huomioon kantajan erityistä intressiä saada käyttöönsä kyseiset asiakirjat.

48 Vaikka oletetaan, että valittajalla on, kuten hän väittää, oikeus saada yksityiskohtaista tietoa sen syytteen luonteesta ja aiheesta, joka häntä vastaan on esitetty siitä syystä, että hänet on merkitty riidanalaiseen luetteloon, ja että kyseinen oikeus edellyttää mahdollisuutta tutustua neuvoston hallussa oleviin asiakirjoihin, riittää, kun näin ollen korostetaan, että tällaista oikeutta ei voida käyttää nimenomaisesti, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 52–55 kohdassa perustellusti todennut, turvautumalla asetuksella N:o 1049/2001 käyttöön otettuihin menetelmiin saada mahdollisuus tutustua asiakirjoihin.

49 Kaiken edellä olevan perusteella ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

50 Samoin on sen ensimmäisen valitusperusteen toisen osan osalta, joka koskee puolustautumisoikeuksien väitettyä loukkaamista sillä perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole vastannut valittajan väitteeseen, jonka mukaan oikeutta saada yksityiskohtaista tietoa häntä vastaan esitetyn syytteen luonteesta ja aiheesta on loukattu. Tältä osin näet riittää, kun korostetaan, että kuten tämän tuomion 48 kohdassa esitetystä jo ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut mainitun väitteen ja hylännyt sen valituksenalaisen tuomion 52–55 kohdassa.

51 Ensimmäisen valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja vetoaa siihen, että hänen oikeuttaan saada tehokasta oikeussuojaa sellaisen väitetyn loukkauksen osalta, joka koskee hänen oikeuttaan saada yksityiskohtaista tietoa sen syytteen luonteesta ja aiheesta, joka häntä vastaan on esitetty siitä syystä, että hänet on merkitty riidanalaiseen luetteloon, on väitetysti loukattu.

52 Tältä osin on kuitenkin korostettava, että kuten tämän tuomion 48 kohdasta ilmenee, tällaista oikeutta saada tietoa – olettaen, että tällainen oikeus on näytetty toteen – ei käytetä erityisesti turvautumalla asetuksessa N:o 1049/2001 käyttöön otettuihin menetelmiin saada mahdollisuus tutustua asiakirjoihin. Tästä seuraa, että tällaisen oikeuden mahdollinen loukkaaminen ei voi seurata mainitun asetuksen perusteella tehdystä päätöksestä evätä oikeus tutustua asiakirjoihin eikä se näin ollen voi johtaa seuraamuksiin tuomioistuimessa siten, että tuomioistuin hyväksyy tällaisesta päätöksestä nostetun kumoamiskanteen. Näin ollen myös ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa on todettava perusteettomaksi.

53 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että valittajan valituksensa tueksi esittämä ensimmäinen valitusperuste ei ole perusteltu yhdenkään kolmen osansa osalta ja se on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Toinen valitusperuste, joka koskee asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden loukkaamista siitä syystä, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäistä ja kolmatta luetelmakohtaa on tulkittu virheellisesti ja että saman artiklan 6 kohtaa on sovellettu väärin

– Valittajan lausumat

54 Toisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti poikkeusta, joka perustuu yleistä turvallisuutta koskevan yleisen edun suojaan ja josta säädetään asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa, ja loukannut tästä syystä hänen oikeuttaan saada tutustua asiakirjoihin.

55 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 77–81 kohdassa tekemässä arvioinnissa, jonka mukaan julkisten viranomaisten hallussa olevat tiedot, jotka koskevat terrorismista epäiltyjä henkilöitä, on pakostakin pidettävä salassa, ei valittajan mukaan oteta huomioon vaatimusta tulkita suppeasti johonkin sääntöön tehtäviä poikkeuksia ja sen johdosta avoimuusperiaatteesta tulee täysin tehoton.

56 Toisen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on myös soveltanut virheellisesti poikkeusta, joka perustuu kansainvälisiä suhteita koskevaan yleisen edun suojaan ja josta säädetään asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan kolmannessa luetelmakohdassa.

57 Ensinnäkin myöskään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tältä osin valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa omaksumassa tulkinnassa ei oteta huomioon kaikkien poikkeusten suppeaa tulkintaa koskevaa vaatimusta.

58 Toiseksi, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lähtee siitä virheellisestä oletuksesta, jonka mukaan kyseiset asiakirjat olivat peräisin kolmansilta valtioilta, vaikka ne oli saatu jäsenvaltioilta, se on valituksenalaisen tuomion 80 ja 81 kohdassa tulkinnut virheellisesti "kansainvälisten suhteiden" käsitettä soveltamalla sitä jäsenvaltioiden neuvostolle toimittamiin tietoihin, vaikka mainittu käsite koskee yksinomaan unionin ja kolmansien valtioiden välisiä suhteita.

59 Kolmanneksi se ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamus, jonka mukaan pyydettyjen asiakirjojen sisältämien tietojen ilmaisematta jättäminen on perusteltavissa sillä, että unionin ja kolmansien valtioiden välinen yhteistyö on pidettävä salassa, on virheellinen, koska tällainen yhteistyö Filippiinien tasavallan kanssa oli yleisesti tunnettua.

60 Toisen valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, koska se on katsonut, että neuvosto oli oikeutettu olemaan ilmoittamatta, mitkä kolmannet valtiot olivat toimittaneet neuvostolle asiakirjoja, vaikka valittajan pyyntö ja ensimmäinen epäävä päätös koskivat selvästi jäsenvaltioiden henkilöllisyyttä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin tehdessään rikkonut asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 6 kohtaa, koska se ei ole tutkinut kieltäytymistä antaa valittajalle osittainen oikeus tutustua asiakirjoihin eikä se ole määrännyt tästä seuraamusta.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

61 Kuten asetuksen N:o 1049/2001 1 artiklasta ilmenee – kun sitä tulkitaan etenkin tämän saman asetuksen neljännen perustelukappaleen valossa – asetuksella on tarkoitus antaa yleisön oikeudelle tutustua toimielinten hallussa oleviin asiakirjoihin mahdollisimman täysimääräinen vaikutus.

62 Kyseisestä asetuksesta ja etenkin sen 11 perustelukappaleesta ja sen 4 artiklasta, jossa säädetään poikkeuksia koskevasta järjestelmästä tältä osin, seuraa kuitenkin myös, että oikeutta tutustua asiakirjoihin koskevat kuitenkin tietyt yleistä tai yksityistä etua koskeviin syihin perustuvat rajoitukset.

63 Koska poikkeuksilla poiketaan periaatteesta, jonka mukaan yleisöllä on mahdollisimman laaja oikeus tutustua asiakirjoihin, niitä on, kuten valittaja on perustellusti huomauttanut, tulkittava ja sovellettava suppeasti (ks. vastaavasti em. asia Alankomaat ja van der Wal v. komissio, tuomion 27 kohta).

64 Tältä osin on kuitenkin huomautettava, että kuten tämän tuomion 34 kohdasta jo ilmenee, tällainen suppeaa tulkintaa koskeva periaate ei estä sitä, että neuvostolla on asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen yleistä

etua koskevien poikkeuksien osalta laaja harkintavalta määritettäessä sitä, vahingoittaako tietyn asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen yleisölle tässä säännöksessä suojattuja etuja. Yhteisöjen tuomioistuimen ensimmäisen valitusperusteen tutkinnan yhteydessä esittämistä syistä laillisuusvalvonta, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin harjoittaa suhteessa päätökseen, jolla neuvosto on evännyt oikeuden tutustua tiettyyn asiakirjaan jonkin edellä mainitun poikkeuksen perusteella, kohdistuu ainoastaan siihen, että menettelyä ja perusteluvelvollisuutta koskevia sääntöjä on noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin.

65 Näiden alustavien huomautusten johdosta toisen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta on todettava, että toisin kuin valittaja väittää ja kuten neuvosto perustellusti toteaa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt valituksenalaisen tuomion 77 ja 78 kohdassa mitään oikeudellista virhettä.

66 Sen jälkeen kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on mainitun tuomion 77 kohdassa todennut, että voidaan helposti katsoa, että tietoja, jotka sisältyvät julkisten viranomaisten hallussa oleviin asiakirjoihin, jotka koskevat terrorismista epäiltyjä henkilöitä tai yhteisöjä ja jotka kuuluvat asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklassa tarkoitettuun arkaluonteisten asiakirjojen ryhmään, ei saa ilmaista, koska sillä voidaan heikentää terrorismin vastaisen operatiivisen taistelun tehokkuutta ja vahingoittaa siten yleisen turvallisuuden suojaa, se on näet voinut saman tuomion 78 kohdassa perustellusti päätellä, ettei neuvosto ollut tehnyt ilmeistä arviointivirhettä, kun se on evännyt oikeuden tutustua pyydettyihin asiakirjoihin sillä perusteella, että niiden sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi yleistä turvallisuutta koskevaa yleistä etua.

67 Siltä osin kuin on kyse toisen valitusperusteen toisesta osasta, joka koskee asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitetun kansainvälisiä suhteita koskevan poikkeuksen virheellistä soveltamista, on sitä vastoin suoralta käsin myönnettävä tarvitsematta tutkia valittajan mainitun valitusperusteen tämän osan yhteydessä esittämiä muita väitteitä, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nojautunut päättelyssään siihen, että

kolmannet valtiot olivat toimittaneet asiakirjat neuvostolle, vaikka asiakirja-aineistosta ilmenee, että kuten neuvosto lisäksi myöntää, nämä asiakirjat tulivat jäsenvaltioilta, se on ottanut tuomiossaan tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla.

68 Lisäksi on ilmeistä, että mainittu tosiseikkojen huomioon ottaminen vääristyneellä tavalla on tässä tapauksessa merkinnyt sitä, että se valituksenalaisen tuomion 79–81 kohdassa esitetty päättely, jonka lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on mainitun tuomion 82 kohdassa todennut, että neuvosto ei ollut tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että pyydetyn asiakirjan sisältämien tietojen paljastaminen oli omiaan vahingoittamaan kansainvälisiä suhteita koskevaa yleistä etua, on hyvin laajalta osin virheellinen.

69 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällaiseen tosiseikkojen huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla voidaan vedota muutoksenhaun yhteydessä ja se voi johtaa tuomion, jossa on tehty tällainen virhe, kumoamiseen.

70 Tässä tapauksessa on kuitenkin huomautettava, että kuten tämän tuomion 65 ja 66 kohdasta ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti katsonut, että ensimmäisessä epäävässä päätöksessä on nojauduttu pätevästi poikkeukseen, joka koskee yleistä turvallisuutta koskevaa yleisen edun suojaa ja josta säädetään asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa.

71 Näin ollen on todettava, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei olisi ottanut tosiseikkoja huomioon vääristyneellä tavalla tämän tuomion 67 kohdassa esitetyssä määrin ja vaikka myönnettäisiin, että se olisi tehnyt tässä tapauksessa päätelmän, jonka mukaan neuvosto oli virheellisesti nojautunut poikkeukseen, joka koskee yleistä etua kansainvälisten suhteiden osalta, tällainen päätelmä ei olisi voinut johtaa siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaisi ensimmäisen epäävän päätöksen, koska kyseinen päätös on perusteltu sen poikkeuksen nojalla, joka koskee yleistä etua yleisen turvallisuuden osalta.

72 Edellä olevan perusteella on todettava, että valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä tosiseikkojen vääristely ei ole vaikuttanut mainitun tuomion tuomiolauselmaan, joten tätä tuomiota ei ole tarpeen kumota tällä perusteella (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-442/03 P ja C-471/03 P, P & O European Ferries (Vizcaya) ja Diputación Foral de Vizcaya v. komissio, tuomio 1.6.2006, Kok. 2006, s. I-4845, 133 ja 134 kohta).

73 Valittaja vetoaa myös toisen valitusperusteen kolmannessa osassa tosiseikkojen vääristelemiseen, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on syyllistynyt sekoittaessaan keskenään kolmannet valtiot ja jäsenvaltiot. Se väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tämän sekoittamisen vuoksi jättänyt määräämättä seuraamusta siitä, että ensimmäisessä epäämispäätöksessä on kieltäydytty antamasta osittaista oikeutta tutustua asiakirjoihin siltä osin kuin on kyse siitä, mitkä valtiot olivat toimittaneet asiakirjat neuvostolle.

74 Tältä osin on kuitenkin korostettava, että toisin kuin valittaja väittää, mainitulla sekoittamisella ei ole ollut mitään vaikutusta siihen päättelyyn, jonka pohjalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa todennut, että neuvosto oli perustellusti kieltäytynyt ilmoittamasta, mitkä valtiot olivat laatineet kyseiset asiakirjat.

75 Kuten mainitun tuomion 95–97 kohdasta ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näet nojautunut päättelyssään tältä osin siihen, että kuten asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 3 kohdasta – säännös, johon neuvosto on vedonnut ensimmäisessä epäävässä päätöksessään – seuraa, arkaluonteinen asiakirja voidaan paljastaa vain sen suostumuksella, jolta se on peräisin, eikä kyseistä suostumusta ollut esillä olevassa asiassa saatu. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 58 ja 59 kohdassa huomauttanut, mainittua 9 artiklan 3 kohtaa sovelletaan kuitenkin samalla tavalla riippumatta siitä, onko asiakirja peräisin jäsenvaltiolta vai kolmannelta valtiolta.

76 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että valittajan valituksensa tueksi vetoaman toisen valitusperusteen yksikään osa ei ole perusteltu ja se on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Kolmas valitusperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyömistä

– Valittajan lausumat

77 Valittaja väittää aluksi, että siltä osin kuin on kyse niistä poikkeuksista, joihin neuvosto on vedonnut perustellakseen sen, ettei kyseisiin asiakirjoihin saanut tutustua, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti, kuten valituksenalaisen tuomion 62 ja 65 kohdasta ilmenee, tyytynyt ensimmäisessä epäävässä päätöksessä tältä osin esitettyihin liian lyhyisiin ja kaavamaisiin perusteluihin täydentämällä niitä perustelulla, joka on sen oma ja joka esitetään mainitun tuomion 77, 80 ja 81 kohdassa.

78 Myös osittaista tutustumista koskevan oikeuden epäämisen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tyytynyt EY 253 artiklan vastaisesti perusteluun, jolla on merkitystä vain tyylin kannalta (clause de style), kuten valituksenalaisen tuomion 63 kohdasta ilmenee.

79 Lopuksi siltä osin kuin on kyse kieltäytymisestä paljastamasta niitä valtioita, jotka ovat toimittaneet kyseiset tiedot, valittaja toteaa, että se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sekoittanut toisiinsa jäsenvaltiot ja kolmannet valtiot, on johtanut siihen, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole lainkaan valvonut niitä perusteluita, joiden mukaan kieltäytyminen paljastamasta asianomaisten valtioiden henkilöllisyyttä merkitsee uhkaa yleiselle edulle siltä osin kuin on kyse yleisestä turvallisuudesta tai kansainvälisistä suhteista, ja tällainen valvonnan puuttuminen merkitsee sekä EY 253 artiklan että EY 230 artiklan rikkomista.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

80 Kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, EY 253 artiklassa edellytettyjen perustelujen on oltava kyseessä olevan toimenpiteen luonteen mukaisia ja niistä on

selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimenpiteen tehneen yhteisön toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden. Perusteluvelvollisuuden täyttymistä on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimenpiteen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka niillä, joille toimenpide on osoitettu tai joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, sillä tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimenpiteen perustelut mainitun EY 253 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon sen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. mm. em. asia Interporc v. komissio, tuomion 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

81 Tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut asianmukaisesti näitä periaatteita eikä se ole tehnyt mitään oikeudellista virhettä katsoessaan – vaikkakin lyhyesti – että siltä osin kuin oli kyse sekä kieltäytymisestä antamasta oikeutta tutustua kaikkiin niihin asiakirjoihin, joiden tiedoksi saamista oli pyydetty, että kieltäytymisestä antamasta oikeutta tutustua osaan näistä asiakirjoista, ensimmäisen epäävän päätöksen perustelut olivat kuitenkin asiamukaiset, kun otetaan huomioon asiayhteys, ja riittävät, jotta valittaja saattoi arvioida niitä syitä, joiden perusteella asiakirjoja ei ollut annettu tutustuttavaksi, ja jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi harjoittaa sille kuuluvaa laillisuusvalvontaa.

82 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 62 ja 63 kohdassa perustellusti todennut ja kuten neuvosto väittää yhteisöjen tuomioistuimessa, tämä lyhyys on perusteltavissa muun muassa tarpeella olla vahingoittamatta arkaluonteisia etuja, joita asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäisessä ja kolmannessa luetelmakohdassa käyttöön otetuilla poikkeuksilla asiakirjoihin tutustumista koskevaan oikeuteen suojataan, ilmaisemalla tietoja, joita näillä poikkeuksilla on nimenomaisesti tarkoitus suojata.

83 Sitä, että toimielimillä on velvollisuus pidättäytyä vetoamasta seikkoihin, jotka siten välillisesti vahingoittaisivat etuja, joita mainituilla poikkeuksilla on nimenomaisesti tarkoitus suojata, korostetaan etenkin asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 4 kohdassa ja 11 artiklan 2 kohdassa. Näistä säännöksistä ensimmäisessä näet tarkennetaan, että toimielimen, joka päättää olla antamatta arkaluonteista asiakirjaa tutustuttavaksi, on

perusteltava päätöksensä siten, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklassa suojattuja etuja ei vahingoiteta. Mainituista säännöksistä toisessa säädetään etenkin, että silloin, kun asiakirjasta on viittaus toimielimen rekisterissä, tällainen viittaus on tehtävä tavalla, joka ei vahingoita 4 artiklassa tarkoitettujen etujen suojaa.

84 Sillä, että asian aineellista kysymystä tutkittaessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on viitannut seikkoihin, jotka eivät nimenomaisesti ilmene ensimmäisen epäävän päätöksen perusteluista ja joita ovat muun muassa ne valituksenalaisen tuomion 77, 80 ja 81 kohdassa olevat seikat, joihin valittaja vetoaa, ei voi olla vaikutusta edellä esitettyyn arviointiin.

85 Siltä osin kuin on kyse perustelusta, johon neuvosto vetoaa ensimmäisessä epäävässä päätöksessä perusteluna kieltäytyä ilmoittamasta, mitkä valtiot ovat toimittaneet sille asiakirjoja, on korostettava, että sillä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sekoittanut toisiinsa kolmannet valtiot ja jäsenvaltiot, ei ole ollut mitään vaikutusta siihen päättelyyn, jonka kyseinen tuomioistuin on esittänyt valituksenalaisen tuomion 64 ja 65 kohdassa arvioidakseen sitä, onko mainittu perustelu EY 253 artiklan vaatimusten mukainen, ja päätelläkseen, että viimeksi mainittua määräystä ei ollut loukattu.

86 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näet tältä osin viitannut 64 kohdassa siihen, että ensimmäisen epäävän päätöksen perusteluista ilmenee yhtäältä, että asianomaiset asiakirjat ovat asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklassa tarkoitettuja arkaluonteisia asiakirjoja, ja toisaalta, että viranomaiset, joilta mainitut asiakirjat ovat peräisin, ovat vastustaneet pyydettyjen tietojen ilmaisemista mainitun artiklan 3 kohdan mukaisesti. On kuitenkin selvää, että asianomaisten viranomaisten henkilöllisyys ja etenkin se, onko kyse jäsenvaltioiden vai kolmansien valtioiden viranomaisista, on tältä osin samantekevää.

87 Edellä olevasta seuraa, että valittajan valituksensa tueksi esittämä kolmas valitusperuste ei ole perusteltu ja se on näin ollen hylättävä.

Neljäs valitusperuste, joka koskee syyttömyysolettaman ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamista

– Valittajan lausumat

88 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on mielivaltaisesti rajoittanut hänen kanteensa ulottuvuutta ja loukannut tästä syystä syyttömyysolettamaa.

89 Toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa valituksenalaisen tuomion 50–56 kohdassa ymmärtää, sen valittajan asiamiehen suullisessa käsittelyssä antaman ilmoituksen perusteella, jonka mukaan valittaja vaati oikeutta saada tutustua ainoastaan häntä koskeviin asiakirjoihin, ei voida mitenkään katsoa, että hänen asiakirjoihin tutustumista koskevalla pyynnöllään pyrittiin saamaan kyseiset asiakirjat ainoastaan siinä tarkoituksessa, että hän voi käyttää puolustautumisoikeuksiansa vireillä olevan asian T-47/03 yhteydessä.

90 Valittaja väittää, että mainitun pyynnön tarkoituksena oli saada sekä yleisölle että hänelle itselleen oikeus tutustua asiakirjoihin, joiden perusteella hänet oli merkitty riidanalaiseen luetteloon. Vain tällaisella tutustumista koskevalla oikeudella voidaan korjata tehokkaasti se syyttömyysolettaman loukkaus, johon hänen osaltaan on syyllistytty sen vuoksi, että hänet oli tällä tavalla otettu kyseiseen luetteloon ja että mainittu luettelo on julkaistu, mahdollistamalla julkinen vastaus ja keskustelu sekä yleisluonteisesti että niiden todisteiden osalta, jotka häntä vastaan on väitetysti esitetty.

91 Sitä vastoin valittajalle asian T-47/03, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa, yhteydessä mahdollisesti myönnettävä oikeus tutustua mainittuihin asiakirjoihin, ei anna hänelle sitä tehokasta oikeussuojaa, joka ihmisoikeussopimuksen 13 artiklassa myönnetään jokaiselle, jonka tässä yleissopimuksessa tunnustettuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

92 Valittajan valituksensa tueksi esittämässä neljännessä valitusperusteessa väitetään pääasiassa, että syyttömysolettamaa on loukattu sen perusteella, että valittaja on merkitty riidanalaiseen luetteloon, josta on tämän jälkeen tullut julkinen, ja katsotaan, että tällaisella loukkaamisella voidaan perustella oikeus tutustua vaadittuihin asiakirjoihin, koska mainittuihin asiakirjoihin sisältyvien tietojen ilmaiseminen ja julkinen keskustelu, joka niiden osalta voidaan käydä, ovat ainoa tehokas keino, jolla mainittu loukkaaminen voidaan korjata.

93 Tältä osin on todettava, että vaikka tällainen valitusperuste on esitetty siten, että sillä on niin ikään tarkoitus ilmoittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen kanteen ulottuvuuden osalta arviointivirheen, sillä pyritään todellisuudessa pohjimmiltaan riitauttamaan ensimmäisen epäävän päätöksen laillisuus sillä perusteella, että päätöksen mukaan kyseiset asiakirjat eivät ole julkisia, ja että päätöksellä on tästä syystä otettu valittajalta pois tehokas oikeussuoja, jota hän saattoi vaatia sen vuoksi, että syyttömyysolettamaa, joka häneen sovelletaan, on loukattu.

94 Koska tällaiseen oikeudelliseen perusteeseen ei ole vedottu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa mainitusta päätöksestä nostetun kumoamiskanteen tueksi, se on sellainen uusi peruste, jolla laajennetaan oikeudenkäynnin kohdetta ja jota ei tästä syystä voida esittää ensimmäistä kertaa muutoksenhaun yhteydessä.

95 Jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta yhteisöjen tuomioistuimessa vaatimuksilleen perusteita, joihin hän ei ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vedonnut, asianosaisella olisi näet oikeus laajentaa yhteisöjen tuomioistuimessa, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, kannettaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden. Yhteisöjen

tuomioistuin on valitusasioissa toimivaltainen tutkimaan ainoastaan oikeudellisen ratkaisun, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt sille esitetyistä perusteista (ks. mm. asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994, Kok. 1994, s. I-1981, 59 kohta; asia C-266/97 P, VBA v. VGB ym., tuomio 30.3.2000, Kok. 2000, s. I-2135, 79 kohta; yhdistetyt asiat C-456/01 P ja C-457/01 P, Henkel v. SMHV, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-5089, 50 kohta ja asia C-167/04 P, JCB Service v. komissio, tuomio 21.9.2006, Kok. 2006, s. I-8935, 114 kohta).

96 Tästä seuraa, että valittajan valituksensa tueksi esittämä neljäs valitusperuste on jätettävä tutkimatta.

Viides valitusperuste, joka koskee asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden loukkaamista siitä syystä, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohtaa ja 9 artiklan 3 kohtaa on tulkittu virheellisesti

– Valittajan lausumat

97 Valittaja väittää viidennen valitusperusteen ensimmäisessä osassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 64 ja 96 kohdassa, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohdan ja 9 artiklan 3 kohdan perusteella on mahdollista kieltäytyä antamasta oikeutta tutustua jäsenvaltioista peräisin olevien asiakirjojen sisältöön siinä tapauksessa, että viimeksi mainitut ovat vastustaneet sitä, ja tämän lisäksi myös ilmoittamasta näiden henkilöllisyyttä, vaikka tätä viimeksi mainittua tietoa ei voida pitää mainituissa säännöksissä tarkoitettuna "asiakirjana". Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin tehdessään laajentanut aiheettomasti kyseisissä säännöksissä vahvistettujen poikkeusten ulottuvuutta.

98 Lisäksi kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on estänyt näin selvittämästä, minkä jäsenvaltioiden hallussa asianomaiset asiakirjat ovat, sen näiden säännösten

osalta omaksuma tulkinta vie asianosaisen oikeudelta kääntyä kansallisten viranomaisten puoleen saadakseen oikeuden tutustua kyseisiin asiakirjoihin kansallisen oikeuden perusteella käytännössä vaikutuksen tai ainakin vahingoittaisi kyseistä oikeutta suhteettomasti, kun asianosaisilta edellytetään, että heidän on aloitettava menettelyt kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joiden hallussa kyseiset asiakirjat saattavat olla.

99 Viidennen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole vastannut hänen väitteeseensä, jonka mukaan neuvosto ei ole osoittanut niitä syitä, joiden vuoksi asianomaisten jäsenvaltioiden henkilöllisyyden paljastaminen saattoi vahingoittaa yleistä turvallisuutta tai kansainvälisiä suhteita koskevaa yleistä etua.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

100 Viidennen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta on heti alkuun korostettava, että kuten valituksenalaisen tuomion 97 ja 98 kohdasta ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ei ole kiistetty ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on pitänyt toteen näytettynä, ilman, että sitä olisi kyseenalaistettu muutoksenhaussa, että yhtäältä ensimmäisessä epäävässä päätöksessä tarkoitetut asiakirjat ovat asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan säännösten soveltamisalaan kuuluvia arkaluonteisia asiakirjoja, ja toisaalta, että kieltäytyminen ilmoittamasta, miltä valtioilta kyseiset asiakirjat olivat peräisin, perustui kyseisen artiklan 3 kohtaan, kun otetaan huomioon se, että asianomaiset valtiot olivat vastustaneet tällaisen tiedon paljastamista.

101 Kun otetaan huomioon arkaluonteisten asiakirjojen erityinen luonne, asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 3 kohdassa kuitenkin tarkennetaan, että tällaiset asiakirjat kirjataan rekisteriin tai luovutetaan vain sen suostumuksella, jolta asiakirja on peräisin. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa perustellusti todennut, mainituista tarkennuksista ilmenee, että sillä, jolta arkaluonteinen asiakirja on peräisin, on oikeus vastustaa sitä, että

mainitun asiakirjan sisältö ja tämän lisäksi myös itsessään sen olemassaolo paljastetaan.

102 Mainitulla viranomaisella on siten oikeus vaatia salassa pitämistä jopa arkaluonteisen asiakirjan itse olemassaolon osalta ja, kuten neuvosto toteaa yhteisöjen tuomioistuimessa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tämän perusteella valituksenalaisen tuomion 96 kohdassa tältä osin perustellusti päätellyt, että kyseisellä viranomaisella on myös oikeus vastustaa sen oman henkilöllisyyden paljastamista siinä tapauksessa, että mainitun asiakirjan olemassaolo tulee tietoon.

103 Tällainen päätelmä, joka on siis tehtävä asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 3 kohdan sanamuodon perusteella, selittyy kyseisen artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen asiakirjojen erityisellä luonteella, ja näiden asiakirjojen erittäin arkaluonteinen sisältö oikeuttaa sen, kuten mainitun asetuksen yhdeksännestä perustelukappaleesta ilmenee, että niihin sovelletaan erityismenettelyä. Mainittua päätelmää ei siis voida pitää suhteettomana sillä perusteella, että siitä voi seurata, että sen, joka on pyytänyt oikeutta saada tutustua asiakirjoihin ja jolta on evätty tällainen oikeus tutustua arkaluonteiseen asiakirjaan, on entistäkin vaikeampaa – tai käytännössä jopa mahdotonta – selvittää, mistä valtiosta kyseinen asiakirja on peräisin.

104 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 95–97 kohdassa suorittama oikeudellinen arviointi ja sen tosiseikkoja koskevat toteamukset riittävät lisäksi sellaisinaan tukemaan sitä päätelmää, jonka kyseinen tuomioistuin on tehnyt mainitun tuomion 99 kohdassa, eli sitä että neuvosto oli perustellusti kieltäytynyt paljastamasta asianomaisten valtioiden henkilöllisyyttä, ei ole tarpeen tutkia väitettä, joka koskee asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohdan virheellistä tulkintaa, koska tällainen tutkinta ei missään tapauksessa voisi johtaa mainitun päätelmän eikä näin ollen valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman kyseenalaistamiseen.

105 Viidennen valitusperusteen toisen osan osalta on todettava, että toisin kuin valittaja väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut valittajan väitteen, jonka mukaan neuvosto on virheellisesti jättänyt esittämättä ne syyt, joiden vuoksi

asianomaisten valtioiden henkilöllisyyden paljastaminen olisi saattanut vahingoittaa yleistä etua yleisen turvallisuuden ja kansainvälisten suhteiden osalta.

106 Tältä osin on näet korostettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 64 ja 65 kohdassa todennut, että kun neuvosto on viitannut ensimmäisessä epäävässä päätöksessä asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 3 kohtaan, mikä antoi välttämättä ymmärtää, että kyseiset asiakirjat olivat arkaluonteisia asiakirjoja, ja kun se on vedonnut siihen, että asianomaiset valtiot olivat vastustaneet henkilöllisyytensä paljastamista, neuvosto oli antanut valittajalle mahdollisuuden ymmärtää mainitun päätöksen perustelut ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi valvoa sen laillisuuden.

107 Mainitussa 64 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on muun muassa nimenomaisesti korostanut, että asetuksen N:o 1049/2001 9 artiklan 3 kohdan kaksi soveltamisperustetta ovat yhtäältä se, että kyseinen asiakirja on arkaluonteinen asiakirja, ja toisaalta se, että se, jolta asiakirja on peräisin, on vastustanut pyydettyjen tietojen ilmaisemista. Näin tehdessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut implisiittisesti mutta kuitenkin varmasti, että se katsoi, että tällainen vastustaminen riitti perustelemaan sen, että neuvosto epäsi oikeuden tutustua mainittuun asiakirjaan, eikä neuvoston tarvitse arvioida tämän vastustamisen syitä eikä näin ollen ilmoittaa, voidaanko, ja miltä osin, tämän henkilöllisyyden paljastamisella vahingoittaa tämän saman asetuksen 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa suojattuja etuja.

108 Koska valittajan valituksensa tueksi vetoama viides peruste ei näin ollen ole perusteltu kummankaan osansa osalta, se on hylättävä kokonaisuudessaan.

109 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että valituksen tueksi esitetyt valitusperusteet on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain todettava perusteettomiksi, ja valitus on tämän perusteella hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

110 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valitusmenettelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on vaatinut, että valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska valittaja on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Sison velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset